

POLITIK

'Vi er ikke bare en flok magnettogetusiasmater'

Flere gange forudså Tom Gillesberg på sine valgplakater finanskrisen. Nu stiller han op til kommunalvalget med budskabet om, at bankunionen er 'EU-facisme', der vil tage vores penge og liv. Men hvad har det med kommunalpolitik at gøre, og hvad er egentlig den røde tråd i budskaberne fra valgplakaten?

Af Kenneth Praefke

Plakaterne hænger over det meste af København, som de også gjorde ved valgene i 2005, 2007, 2009 og 2011, med et budskab, der på mange måder er mere profetisk end politisk.

I 2005: »Boblen brister: Derivater, boligpriser, inflation«. I 2007: »Efter finanskrakket: Magnettoget over Kattegat«. Fra seneste folketingsvalg i 2011: »Glass-Steagall – eller kaos!«

Boblen bristede, boligpriserne faldt, vi fik et finanskrak, der er godt nok ikke kommet et magnettoget over Kattegat, men Glass-Steagall bliver diskuteret også i seriøse økonomiske kredse. Tom Gillesberg er kandidat til kommunalvalget i København for Schiller Institutets Venner. Sidst han stillede op, var det for at komme i Folketinget. Og hvor de fleste valgplakater nøjes med et billede, et partinavn og kandidatens eget navn, så er Tom Gillesbergs plakater ikoniske med deres indviklede budskaber. Også i år: »Glass-Steagall – ikke EU-facisme«. »Fusionskraft – ja tak«. »Bankunionen vil tage dine penge og dit liv«, står der på valgplakaten. Han fik ret i, at finanskrakket kom. Så skal vi være bekymrede, når han nu forudsiger, at bankunionen vil tage vores liv?

Digterne er de sande politikere
Der findes kun komplicerede svar på de spørgsmål, man stiller Tom Gillesberg. For eksempel:

– Ser du dig selv som politiker?

»Det kommer an på, hvad man lægger i ordet politiker. Politikere helt tilbage til de gamle Grækenland blev betragtet som dem, der dyrkede særinteresser. Så er jeg ikke politiker og bliver ikke politiker.«

»Hvis det er at være lovgiver, som sikrer, at fremtiden får, hvad fremtiden skal have, så er jeg,« siger han.

Og så: »Der er nogen, der siger, at digterne er de sande lovgivere, fordi de arbejder med nogle højere principper. De udstikker nogle rammer for menneskesyn. De er med til at forandre måden, folk tænker på.«

I en kælder på Frederiksberg har Tom Gillesberg sit kampagnekontor. På kontoret hænger de gamle valgplakater, også den fra 2007 med advarslen om et »finanskrak«.

På den nye plakat er de dystre budskaber fastholdt.

Og med god grund. For Tom Gillesberg har en ny advarsel: »Der er et krak under opsejling, som er større en krakket i 2007-2008,« siger han.

Man har ikke ryddet op i den finansielle sektor, men blot købt sig tid. »Hvis du er en smart børsmægler, så sørger du for at lave nogle investeringer, der gør, at du kan tjene penge på det kommende krak,« siger han. »Når jeg går ud og advarer, er det for at sige, at det er på vej, men at der findes en løsning.«

Løsningen er sammensat af alle ordene fra hans valgplakat. Og når man spørger ind til det, så udløser det en endeløs talestrøm.

I kondenseret form er løsningen, at genindføre den Glass-Steagall-banklov, der blev indført i 1930'ernes USA, og som adskiller almindelig bankdrift – indlån og udlån – fra bankernes spekulationsvirksomhed. Det, som Tom Gillesberg kalder »finansielt giftaffald«, skal sorteres fra.

Når man har indført Glass-Steagall og splittet bankerne op, så kan det betyde, at bankerne ikke i samme grad kan låne ud til borgere og virksomheder. Derfor må staten gribe ind og sikre kreditgivningen, mener Tom Gillesberg.

Og i genopbygningen af økonomien skal der sættes på fusionskraft. Og etableres en magnettogetforbindelse over Kattegat.

»Det gælder om at finde de teknologiske landvindinger, som kan transformere økonomien op på et højere niveau,« siger han.

Infrastrukturprojekter er gode til

at sætte gang i økonomien. Men i stedet for de andre partiers uambitiøse projekter, skal der skabes »en forandring i økonomien på længere sigt«. Et magnettogetforbindelse over Kattegat vil gøre det muligt at komme fra København til Aarhus på 25 minutter, »det gør noget muligt, som ellers ikke ville være muligt«, og det åbner helt nye perspektiver, mener Tom Gillesberg.

»Det ikke at kunne tænke ud af boksen på det her område er det største problem, vi har lige nu.«

Sparepolitikken slår ihjel

I kælderen på Frederiksberg er det ikke kun Tom Gillesberg, der holder til. Her har hele Schiller Institutets Venner sit kampagnekontor. Fem kandidater i København og to kandidater i Aarhus.

»Fælles for os er, at vi ikke primært ser på tingene lokalt. Vi ser på tingene ud fra hele verden. Vi føler os ansvarlige for, hvad der foregår i Syrien, i Afrika eller i USA. Vi er en del af en international bevægelse, hvor vi arbejder på at skifte tingene lokalt gennem at skifte den globale geometri. Det er stort. Det er svært at forholde sig til for de fleste.«

I samme bygning, hvor kampagnekontoret ligger, har Tom Gillesberg et kontor, hvor han klarer sit almindelige hverdagsarbejde med at sælge tilbehør, der bruges til implantater. Det giver ham mulighed for at bruge endnu mere tid på kommunalvalgkampen og hvervet som formand for Schiller Institutet.

»Vi forsøger hver dag at gribe ind i verden. Ikke kun når der er valg,« siger han.

Og set fra kælderen på Frederiksberg er problemerne blevet skærpet – også i forhold til valgplakaten, der i 2007 forudså finanskrisen.

»Når vi siger 'Glass-Steagall – ikke EU-facisme', er tingene meget mere konkrete,« siger Tom Gillesberg og sammenligner med 2011-plakaten, hvor budskabet var »Glass-Steagall – eller kaos!«

»Vi er ikke nået videre i forhold til situationen i 2007. Og den helt store synder er sparepolitikken. Hospitaler, der lukker. Skoler, der lukker. Arbejdsløshed,« remser Tom Gillesberg op.

»Folk går på hospitalet, men kan ikke få den medicin, de har behov for, og så dør de. For to år siden ville de måske være kommet i behandling og ville kunne leve 10-20 år bagefter, i dag dør de bare.«

Tom Gillesberg er kandidat til kommunalvalget i København for Schiller Institutets Venner. Sidst han stillede op, var det for at komme i Folketinget. Og hvor de fleste valgplakater nøjes med et billede, et partinavn og kandidatens eget navn, så er Tom Gillesbergs plakater ikoniske med deres indviklede budskaber. Foto: Sigrød Nygaard

“Det er ikke meningen, at folk skal se på plakaterne og så forstå alle ting. Det er meningen, at de skal se på plakaterne, og så skal de føle, at der er nogle spørgsmål, de burde undersøge nærmere. Vil de fleste så gøre det? Hvis de fleste gjorde det, så havde vi ikke disse problemer

Tom Gillesberg
Kandidat til kommunalvalget i København

Godt nok sidder vi i Danmark »på den grønne gren. Vi er en lille korkprop, der flyder ovenpå«. Men problemerne skal nok komme til Danmark før eller siden, mener han.

– Du siger, at sparepolitikken koster liv, fordi nedskæringerne rammer de hospitaler, der skulle redde liv. Men hvordan tager bankunionen liv?

»Bankunionen vil fjerne vores nationale suverænitet til at føre en selvstændig, uafhængig politik. Og samtidig sørge for, at vi er økonomisk medansvarlig for alle de andre banker. Går vi med i bankunionen, så hæfter vi en møllestøn om halsen på os selv rent økonomisk, som også automatisk betyder, at vi får langt flere nedskæringer hen ad vejen. Når jeg siger, at 'bankunionen vil tage dine penge og dit liv', er det noget, der sker i dag. Lige nu dør folk i Grækenland. Hver dag. Også andre steder: Portugal, Spanien. På grund af nedskæringer. På grund af nedskæringer, som er dikteret som en standardmedicin doseret af EU-bureaukratiet.«

– Hvad har alt det her med kommunalvalget at gøre?

»Hvis ikke man tager de her spørgsmål op, så bliver det lokalpolitikernes fornemste opgave at være administratorer af et nedskæringsprogram. Så bliver det lokalpolitikernes opgave at finde ud af, hvordan man kan spare femten procent på

HVEM HAR MAGTEN?

Den 19. november stemmer danskerne nye politikere ind i 98 kommunalbestyrelser og fem regionsråd. Men hvem har egentlig magten i Danmark? Styres det fra rådhusene, Christiansborg, Bruxelles, eller har borgerne i virkeligheden stor indflydelse på, hvordan skattekroneerne forvaltes? Det sætter Information fokus på frem mod valgdagen.

• Vi tegner portrættet af bykongen, der i en årrække har siddet på magten i kommunen.

• Vi undersøger, om politikere reelt lytter til borgerne, når der bliver gennemført borgermøder, høringer og anden borgerinddragelse.

• Vi guider til de kommuner, hvor de største dramaer forventes at udspille sig på valgnatten, når vælgerne har talt.

ældreplejen. Man bliver som en fangevogter i en koncentrationslejr, der skal beslutte, hvordan man holder god ro og orden i et samfund, hvor der ikke er nogen fremtid,« siger Gillesberg og fortsætter:

»Det gider jeg ikke spille min tid på. Derfor er man tvunget til at tage de større spørgsmål op. Hvis jeg på baggrund af at sige de her ting bliver valgt ind i Københavns Borgerrepræsentation, så vil det være en politisk atombombe. Det vil betyde, at der er så mange folk i København, der forstår og mener, at det er vigtigt. Så har jeg et mandat.«

– På dine plakater står der magnettoget og fusionskraft. Jeres slogan er 'Glass-Steagall. Ikke EU-facisme. Bankunionen vil tage dine penge og dit liv'. Hvor mange mennesker, tror du, ved, hvad det betyder?

»Alt vores plakater tjener som, er en provokation for at tage nogle spørgsmål op, som ellers ville blive glemt. Det er ikke meningen, at folk skal se på plakaterne og så forstå alle ting. Det er meningen, at de skal se på plakaterne, og så skal de føle, at der er nogle spørgsmål, de burde undersøge nærmere. Vil de fleste så gøre det? Hvis de fleste gjorde det, så havde vi ikke disse problemer.«

– Omdrejningspunktet for meget af det, du taler om, er økonomi?

»Det er langt hen ad vejen penge, der styrer. Du kan have alle mulige ambitiøse projekter, men det er

ligesom politikere inden et valg. Man vil gøre en hel masse, og når man så er valgt, siger man, at det er der ikke penge til.«

»Vi har en situation, hvor der sidder nogle regnedrenge inde i Finansministeriet og siger: 'Lad aldrig en god krise gå til spilde'. Jeg tror, det hænger som et slogan inde i Finansministeriet. Eftersom de økonomiske rammer styrer, skal vi beskæftige os med de økonomiske rammer.«

Ifølge Tom Gillesberg så er de mennesker, der taler varmest om Glass-Steagall, folk, der kommer fra den finansielle sektor. »De ved, hvor råddent det er. De har ikke tillid til, at den finansielle verden kan regulere sig selv. De betragter den finansielle verden som en ungdomsfest med en punchbowl, hvor der er alt for meget vodka i. Hvis vi tillader, at unge folk går ind i den finansielle verden, knokler røven ud af bukserne, og for hver gang de tjener en ekstra million, så er Danmark blevet ti millioner kroner fattigere, så har vi et problem. Det er situationen netop nu. Der, hvor en stor del af initiativkraften er, folk, der virkelig vil fremad, der hvor de bruger deres kræfter, er ikke på områder, der gavner os alle sammen; det er på områder, der gør os alle sammen fattigere.«

'Giv fremtiden en stemme'

»Når vi snakker om magnettoget og Glass-Steagall, så er det, fordi det er

POLITIK

FAKTA

Schiller Institutet

• Schiller Institutet i Danmark blev grundlagt i 1984 samtidig med grundlæggelsen af det internationale Schiller Institut. Schiller Institutet er navngivet efter den tyske digter Friedrich Schiller (1759-1805), grundlagt af Helga Zepp-LaRouche og tæt knyttet til den politiske aktivist Lyndon LaRouche og hans bevægelse.

• Der findes ikke en kort beskrivelse af Schiller Institutets ideologi, men man henviser ofte til særligt Lyndon LaRouches tanker.

• I det danske Schiller Instituts nyhedsbrev fra oktober står der at læse: 'Vi fik afværget krigen! Det var en vigtig sejr at få forhindet et militært angreb på Syrien. Vort arbejde har båret frugt'. 'Nu skal vi så vinde hele krigen gennem indførelsen af Glass-Steagall og store projekter. Vi skal have et paradigmeskifte fra grøn idioti til skønt drømmeri. Visioner, som vi kan realisere, hvis vi bruger vor iboende kreativitet og det specielle talent, vi besidder, der ikke blot kan berige menneskeheden, men også resten af universet'.

at spille et musikinstrument,« siger han og fortsætter:

»De bør få adgang til den særlige form for koncentration og udvikling, der sker, når man arbejder med at bestre klassisk musik. Det er selvfølgelig ironisk, at jeg bruger den største del af min tid på at diskutere økonomi. For den største krise, vi har, er i virkeligheden en åndelig krise. Hvis du spørger mig, hvad der ville have den største effekt i Danmark isoleret – Glass-Steagall eller dette – så må det være at lade alle børn spille et musikinstrument. – Det kunne du jo helt konkret foreslå: At lave et initiativ i København, hvor alle børn skal lære at spille klassisk musik ...

»Jeg vil ikke udelukke, at jeg en dag vil føre en kampagne med det formål. Det giver bare ikke mening, hvis du er på vej til at miste alt.«

kepr@information.dk